

PARKANON TAKAKANKAAN-PIHLAJAHARJUN TUULIPUISTOHANKKEEN VIITASAMMAKKO- JA LEPAKKO- SELVITYS 2021

Latikkalampi

Sisältö

1. Johdanto.....	3
2. Tutkimusalue.....	3
3. Viitasammakkoselvitys.....	3
3.1 Viitasammakko ja lajin ekologian yleispiirteet	3
3.2 Lajin uhanalaisuus	4
3.3 Aineisto ja käytetty menetelmä	5
3.4 Tulokset.....	5
3.5 Tutkitut kohteet.....	6
4. Lepakkoselvitys	7
4.1. Perustietoa Suomen lepakoista	7
4.2 Aineisto ja menetelmät.....	7
4.3 Tulokset.....	8
6. Lähteet ja kirjallisuus.....	9
7. Liitteet	10

1. Johdanto

Parkanon Tuuli Oy tilasi keväällä 2021 Suomen Luontotieto Oy:ltä viitasammakko- ja lepakkoselvityksen suunnitteilla olevan Parkanon Takakankaan-Pihlajaharjun tuulivoimapuistohankkeen vaikutusalueelta. Selvitys kuuluu hankkeen ympäristösuunnitteluun ja ympäristövaikutuksiin liittyviin perusselvityksiin. Tehtävän yhteyshenkilönä on tilaajan puolella toiminut Sonja Telkki ja Suomen Luontotieto Oy:ssä Jyrki Matikainen.

2. Tutkimusalue

Tutkimusalue sijaitsee Parkanon kaupungin pohjoisosassa ja pinta-alaltaan alue on noin 2270 ha. Suurin osa tutkimusalueesta on talousmetsää ja pääosa metsäkuvioista on nuoria taimivaiheen metsiä. Alueella on myös laajoja uusia avohakkuualueita. Vanhoja tai edes vartuneita metsälaikkuja on alueella niukasti. Rengassalon vanhojen metsien Natura-alue sijaitsee pieniltä osin tutkimusalueella. Yli 200 ha alueesta on vanhaa turvetuotantoaluetta, josta osa on otettu viljelyyn (n.60 ha) ja osa on metsittymässä. Peurasalmen edustavaa nevakuviota lukuun ottamatta suurin osa alueen soista on ojitettuja, ja soinen luontotyyppi on muuttunut metsäiseksi luontotyyppiksi. Vesistökohteita on alueella erittäin vähän. Alueella ei ole rakennuksia turvetuotantoalueiden huoltotiloja lukuun ottamatta.

3. Viitasammakkoselvitys

3.1 Viitasammakko ja lajin ekologian yleispiirteet

Tuntomerkit

Viitasammakko (*Rana arvalis*) on pienikokoinen, suurimmillaankin vain noin 5 cm mittainen teräväkuonoinen sammakko. Täysikasvuinen viitasammakko on tavallisesti noin 2 cm tavallista sammakkoa (*Rana temporaria*) lyhyempi. Lajin varmimmat tunnusmerkit ovat kuitenkin takajalassa. Viitasammakon räpylän ulkopuolelle jää 2,5-3 varvasluuta, kun sammakolla enintään 2. Jalkapohjan sisäsyvän metatarsaali-ryhmä on kova ja kookas, vähintään puolet sisimmän varpaan pituudesta; sammakolla tämä ryhmä on pehmeä ja pyöreä ja alle kolmannes varpaan pituudesta. Selkäpuoli on useimmiten harmaanruskea ja harvakseltaan tummien laikujen kirjailema; vatsapuoli on lähes yksivärisen valkea. Selän sivuilla kulkevat ihopoimut ovat vaaleat. Keskisessä saattaa olla vaalea pitkittäisjuova. Parhaimpiin lajituntomerkkeihin kuuluu kutuaikana koiraiden ääntely, joka muistuttaa uppoavan pullon pulputusta ja on verraten hidas voup, voup, voup... Kuoron ääni muistuttaa kaukaa erehdyttävästi teeren soidinääntä.

Levinneisyys

Viitasammakko on Itämerenalueen ja Venäjän pohjoisempien osien laji. Euroopassa eteläisimmät esiintymisalueet ovat Ranskan luoteisosissa ja Alppien pohjoispuolella. Idässä levinneisyys jatkuu aina Siperiaan saakka. Suomessa pohjoisimmat havainnot ovat Napapiirin pohjoispuolelta. Pohjoisessa viitasammakko on kuitenkin eteläosia harvalukuisempi, kun taas Keski-Suomessa se on paikoin jopa ruskosammakkoa runsaslukuisempi. Erityisen runsas viitasammakko on Pohjanlahden maannousemarannikon merenlahdilla. Laji voi levitä uusille alueille melko nopeastikin ja esim. Saaristomeren välisaaristoon laji on uimalla levinnyt. Nyt inventoidulla alueella lajia ei liene aiemmin tavattu tai ainakaan julkaistuja havaintoja ei Lajitietokeskukseen ole ilmoitettu.

Elintavat

Viitasammakko on pääasiassa hämääksiaktiivinen, hitaasti liikkuva saalistaja, mutta voi kostealla säällä liikkua myös päiväsaikaan. Nuoret yksilöt ovat huomattavan päiväaktiivisia. Viitasammakot ovat tavallisesti hidasliikkeisiä ja liikkuvat varsin pienellä alueella. Keväällä ne viihtyvät kutuvesissään, ja kun eläin on kesällä löytänyt mieluisan paikan, se liikkuu siitä ainoastaan muutaman kymmenen metrin säteellä. Jos elinpaikka on erityisen hyvä, saattaa sammakko palata samalle paikalle seuraavinakin vuosina.

Talvehtiminen

Etelä-Suomessa viitasammakko hakeutuu horrokseen syys-lokakuussa ja herää huhtikuun tienoilla. Pohjoisempana horrosaika on pidempi. Viitasammakko talvehtii maassamme ilmeisesti yksinomaan vesien pohjissa, sekä makeassa, että murtovedessä. Viitasammakko suosii talvehtimispaikkana suurempia lampia ja järviä, mutta voi talvehtia myös lähteissä ja pienissä lampareissa.

3.2 Lajin uhanalaisuus

Viitasammakko on rauhoitettu ja luontodirektiivin liitteen IV (a) lajina sen lisääntymispaikkojen hävittäminen ja heikentäminen on kielletty. (Luontodirektiivin IV-liite: yhteisön tärkeinä pitämät eläin- ja kasvilajit, jotka edellyttävät tiukkaa suojelua. Lisääntymis- ja levähdyspaikkojen hävittäminen ja heikentäminen on kiellettyä.)

Laji ei Suomessa kuitenkaan ole uhanalainen, vaikkakin erityisesti monet pienten kosteikoiden esiintymät ovat hävinneet mm. rakentamisen ja metsäoijitusten vuoksi. Paikoin myös turvetuotanto on hävittänyt suuria viitasammakkopopulaatioita. Lounaiselta saaristoalueelta laji on monilta kohteilta nopeasti hävinnyt supikoiran leviämisen ja runsastumisen vuoksi. Erityisesti kutuaikana kosteikkosaalistukseen sopeutunut supikoira voi pienissä populaatioissa aiheuttaa merkittävää haittaa viitasammakoille.

Ruskosammakoiden kutua

3.3 Aineisto ja käytetty menetelmä

Ilmavalokuvan perusteella alueelta etsittiin kaikki vesistökohteet, joissa viitasammakoita saattaisi esiintyä. Karttatiedon perusteella alueelta löytyi yhteensä kolme pikkujärveä, lamppea tai kosteikkoa, jotka saattaisivat sopia sammakoiden kutupaikoiksi (karttaliite 1). Näiden kohteiden lisäksi alueella on pieniä sorakuoppia, ja metsäojien laajennuksia, joissa on vettä sammakoiden kutuaikana. Kohteille tehtiin kuuntelukäynti 1.5.–8.5.2021 välisenä aikana. Erityishuomio kiinnitettiin Latikkalampeen, jossa kutupaikan ympäristössä on riittävän laajalti kosteapohjaista metsämaastoa tai avointa ympäristöä sammakoiden kesänviettopaikaksi ja saalistusympäristöksi. Kuuntelu ajoitettiin iltaan klo (16.00–21.00) jolloin ilman lämpötila oli korkeimmillaan ja jolloin sammakoiden kutu on tavallisesti vilkkaimmillaan. Ilman lämpötila kuuntelukäyntien aikana vaihteli 8- +15 asteen välillä. Rantapenikka oli muutamalla varjoisalla kohteella edelleen jäässä ja roudassa.

Selvityksen maastotöistä vastasi ja raportin kirjoitti FM. biologi Jyrki Matikainen. Maastotöissä avusti Heidi Alho. Raportin taittoi Eija Rauhala. Selvityksessä käytetyn karttamateriaalin luovutti tilaaja käyttöömmme.

3.4 Tulokset

Alueella ei havaittu kutevia viitasammakoita, vaikka ruskosammakoita (*Rana temporaria*) ja myös rupikonnia (*Bufo bufo*) alueella havaittiin. Useimmat alueella sijaitsevat sammakoiden kutupaikat ja kosteikot sijaitsevat kohteilla, jossa ympäröivä maasto ei ole optimaalista viitasammakoiden saalistusympäristöä ja kesänviettoaluetta. Laji viihtyy kesäisin melko rehevässä ympäristössä ja kangasmetsistä tai rämeiltä lajia harvemmin tapaa. Lajitietokeskuksen arkistossa ei ole ilmoitettuja tietoja viitasammakosta nyt tutkitulta alueelta tai edes alueen lähiympäristöstä. Pirkanmaan rehevissä järvenlahdissa laji on melko tavallinen ja lintujärvillä laji on paikoin jopa runsas. Ruskosammakko on alueella yleinen laji ja myös rupikonnia tavattiin kahdelta alueen lammelta. Vesiliskoja eli mantereita (*Lissotriton vulgaris*) ei alueella havaittu. Lajille elinympäristöksi sopivia reheviä pikkulampia ei alueella ole, Latikkalampea lukuun ottamatta.

Alueella ei havaittu viitasammakoita

3.5 Tutkitut kohteet

1. Latikkalampi

Latikkalampi on pieni luhtareunainen lampi, jonka itäpuolella on ojitettua entistä suurvarpurämettä. Lammen itäreunalta ja pohjoisreunalta löytyi kutevia ruskosammakoita ja jonkin verran ruskosammakoiden kutua. Yhteensä kutevia ruskosammakoita oli noin 20. Lammen itäreunalla havaittiin myös kaksi rupikonnaa kutupuuhissa. Heinäkuussa tehdyn kasvillisuusselvityksen yhteydessä lammen etelärannalla havaittiin muutamia ruskosammakon poikasiasia. Lammella käytiin myös syksyllä, jolloin lammessa havaittiin ruskosammakoita ja ilmeisesti lampi toimii myös sammakoiden talvehtimispaikkana. Ympäristön puolesta lampi sopisi viitasammakoiden kutualueeksi, koska lammen itäpuolella on lajille sopivaa kosteapohjaista kesänvietto- ja saalistusalueta.

2. Löyttylampi

Löyttylampi on noin 4 ha kokoinen, karu pikkujärvi. Järven rannoilla on muutamien kohdin kapea soinen reunus, mutta varsinaista luhtaa ei järven rannoilla ole. Järvessä on petokaloja, joten sammakoiden lisääntymisen kannalta kohde on huono kutupaikka. Järven itärannalla havaittiin ruskosammakoiden kutua ja muutama kuteva ruskosammakko, mutta muuten sammakkohavaintoja ei järven rannalta tehty.

3. Latikkanevan turvetuotantoalueen kaivetut lampareet

Latikkanevan entisellä turvetuotantoalueella on useita pienialaisia, ilmeisesti selkeytysaltaiksi kaivettuja lampareita, joista osa kuivuu kokonaan kesäaikana. Osa lampareista on rehevää kasvuisia, mutta osa lähes kasvittomia. Vain yhdeltä alueen lampareelta löytyi kutevia ruskosammakoita ja täältäkin vain muutama yksilö.

Selkeiden vesistökohteiden lisäksi alueelta tutkittiin leveämpien ojien ja tienvarsikuoppien vesilampareita, mikäli niissä oli riittävästi vettä nuijapäiden selviytymiseen. Alueelta ei löytynyt muita sammakoiden kutupaikkoja. Ylimysnevan koillisnurkkauksessa havaittiin kasvillisuusselvityksen aikana muutamia juuri vedestä nousseita nuoria ruskosammakoita, ja jossain lähialueen ojassa on ollut ruskosammakoiden kutupaikka. Latikkalampea lukuun ottamatta alueella ei ole erityisen hyviä sammakoiden kutupaikkoja.

Rupikonna

4. Lepakkoselvitys

4.1. Perustietoa Suomen lepakoista

Suomessa on tavattu yhteensä 13 lepakkolajia. Näistä kuuden on varmuudella todettu lisääntyvän maassamme. Yleisin ja laajimmalle levinnyt laji on pohjanlepakko (*Eptesicus nilssonii*), josta on tehty havaintoja Lapin pohjoisosista asti. Muita yleisesti esiintyviä lajeja ovat viiksisiippa (*Myotis mystacinus*), isoviiksisiippa (*M. brandtii*) ja vesisiippa (*M. daubentonii*), sekä korvayökkö (*Plecotus auritus*). Suomen EUROBATS-raportin mukaan viiksisiippojen levinneisyys ulottuu pohjoisille leveyspiireille 64–65 asti, korvayökön ja vesisiipan pohjoisille leveyspiireille 63–64 asti. Edullisilla paikoilla siippoja on kuitenkin tavattu jopa 66 leveysasteen pohjoispuolella (Wermundsen 2010). Muut Suomessa tavatuista lajeista esiintyvät harvinaisempina lähinnä etelärannikon tuntumassa. Puutteellisen seurannan vuoksi kaikkien lajien esiintymisalueita ei kuitenkaan toistaiseksi tunneta tarkkaan.

Suomessa esiintyvät lepakot ovat kaikki hyönteissyöjiä. Ne saalistavat öisin ja lepäävät päivän suojaisassa paikassa. Päiväpiiloiksi sopivat esimerkiksi puunkolot ja rakennukset, jotka sijaitsevat lähellä ruokailualueita. Runsaimmin lepakoita esiintyy maan eteläosan kulttuuriympäristöissä. Laajoilla metsäalueilla ne ovat harvinaisempia, etenkin kun sopivien kolo- puiden määrä on metsä-talouden vuoksi vähentynyt. Talven lepakot viettävät horroksessa. Ne siirtyvät syksyllä talvehtimispaikkoihin, jollaisiksi käyvät mm. kallioluolat ja rakennukset. Osa lepakoista voi muuttaa syksyllä pidempiäkin matkoja etelään talvehtimaan.

Kaikki Suomen lepakkolajit kuuluvat EU:n luontodirektiivin liitteessä IV (a) mainittuihin lajeihin. Tämä tarkoittaa, että niiden lisääntymis- ja levähdyspaikkojen hävittäminen tai heikentäminen on kiellettyä (luonnonsuojelulaki 49 §). Kaikki lepakkolajit on myös rauhoitettu luonnonsuojelulain 38 §:n nojalla. Tämän lisäksi Suomi on allekirjoittanut lepakoiden suojelua koskevan kansainvälisen EUROBATS-sopimuksen, joka velvoittaa mm. lepakoiden talvehtimispaikkojen, päiväpiilojen ja tärkeiden ruokailualueiden säilyttämiseen.

Lepakoiden suurin uhkatekijä on soveliaiden elinympäristöjen katoaminen. Maatalousympäristöjen yksipuolistuminen ja lisääntynyt kemikaalien käyttö vähentävät saatavilla olevaa ravintoa; tiiviimpi rakentaminen ja metsätalous puolestaan päiväpiilopaikkoja. Viimeisimmässä Suomen lajien uhanalaisuusarvioinnissa ripsisiippa (*M. nattereri*) on luokiteltu erittäin uhanalaiseksi (EN) ja pikkulepakko (*Pipistrellus nathusii*) vaarantuneeksi (VU). Näistä ripsisiippa on myös luokiteltu luonnonsuojeluasetuksessa erityistä suojelua vaativaksi lajiksi.

4.2 Aineisto ja menetelmät

Tutkimusalueella esiintyviä lepakoita selvitettiin 19.6.–10.8.2021 välisenä aikana. Yhteensä kuunteluaita oli neljä ja kaikkina öinä havaintoja teki kaksi henkilöä eri alueilla. Kävellessä tehty selvitys tehtiin metsäautoteitä hyväksikäyttäen, eikä umpimetsiä tai Ristinevan laajaa, kasvitonta turvekenttää tutkittu. Erityinen huomio kohdistettiin alueen muutamalle vesistökohteelle, koska lepakot suosivat vesistöjen reunoja saalistusalueinaan. Alueella tehty lepakkoselvitys toteutettiin näköhavainnoinnin sekä havainnoimalla lepakoiden käyttämiä kaikuluotausääniä ultraäänidetektoria käyttäen. Havainnoinnissa käytettiin Pettersson Elektronikin sekä Anabatin (Anabat Express) valmistamia detektoreita eli ultraääni-ilmaisimia, joilla lepakoiden korkeat kaikuluotausäänet muunnetaan korvin kuultaviksi. Passiivisia, äänittäviä kuuntelulaitteita ei selvityksessä käytetty.

Detektorihavainnointia tehtiin kunakin yönä noin kahden-kolmen tunnin ajan vaihtamalla koko ajan detektorin kuuluvuusalueutta (25– 50 kHz). Tunnistamattomia ääniä ei selvityksessä havaittu. Lämpötila vaihteli 11–20 asteen välillä ja yöt olivat heikkotuulisia. Alueelta ei ole olemassa aiempaa lepakkotietoa, eikä esim. Laji.fi tiedostoissa ole kirjattuja lepakkohavaintoja alueelta.

Selvityksen maastotöistä vastasi ja raportin kirjoitti FM. biologi Jyrki Matikainen. Maastotöissä avusti Heidi Alho. Raportin taittoi Eija Rauhala. Selvityksen karttamateriaalin luovutti tilaaja käyttööme.

4.3 Tulokset

Alueen lepakkokanta todettiin erittäin niukaksi ja selvityksen aikana tehtiin havaintoja vain pohjanlepakoista (Karttaliitteet 2 ja 3). Pohjanlepakoista tehtiin yhteensä kuusi havaintoa eri kohteilla ja kahdella kohteella havaittiin ilmeinen pohjanlepakkopari saalistamassa. Yksi havainnoista (3.7.2021-4.7.2021) tehtiin Latikkanevan turvetuotantoalueen huoltorakennusten vieressä

Vesisiippoja tai muita lepakoita ei alueella havaittu. Vesisiipoille tyypillistä saalistusympäristöä on alueella niukasti ja ainoastaan Latikkalampi ja Löyttylampi ovat kohteita, joissa ympäristön puolesta vesisiippoja voisi esiintyä. Lajin äänen detektorikuuluvuus on vain parikymmentä metriä ja veden päällä saalistavia vesisiippoja ei välttämättä saatu detektorien kuuluvuusalueelle.

Tutkimusalueen lähiympäristössä ei ole rakennuksia, joten alueella saalistavat lepakot joutuvat lentämään saalistusalueelleen kaukaa. Todennäköisesti selvityksessä havaitut pohjanlepakot pesivät jossain lähiseudun rakennuksessa. Alueella on hyvin niukasti kolopuita, joita vesisiipat saattaisivat käyttää lepo- tai pesimäpaikkoinaan.

Lepakkoyhdyskuntien sijainnin tarkka selvittäminen vaatii käytännössä aivan pihapiireihin ja rakennusten vieressä tehtävää havainnointia ja usein rakennusten ullakotilojen tarkastusta. Lepakkoyhdyskuntia seuraamalla on havaittu, että lepakot saattavat Suomessakin lentää useita kilometrejä saalistusalueelleen (mm. Lappalainen 2002), joten alueella havaitut lepakot saattavat saalistaa hyvin laajalla alueella.

Nykytietämyksen mukaan ainakin osa lepakoista muuttaa talveksi etelään talven viettoon. Osa lepakoista kuitenkin talvehtii Suomessa ja niiden elinmahdollisuuksien turvaamiseksi on ensiarvoisen tärkeää, että mahdolliset talvehtimispaikat selvitetään. Inventointialueella ei havaittu sellaisia luonnonympäristöjä (louhikoita, luolia), jotka olisivat mahdollisia lepakoiden talvehtimispaikkoja.

Turvetuotantoalueen kaivettu lammikko

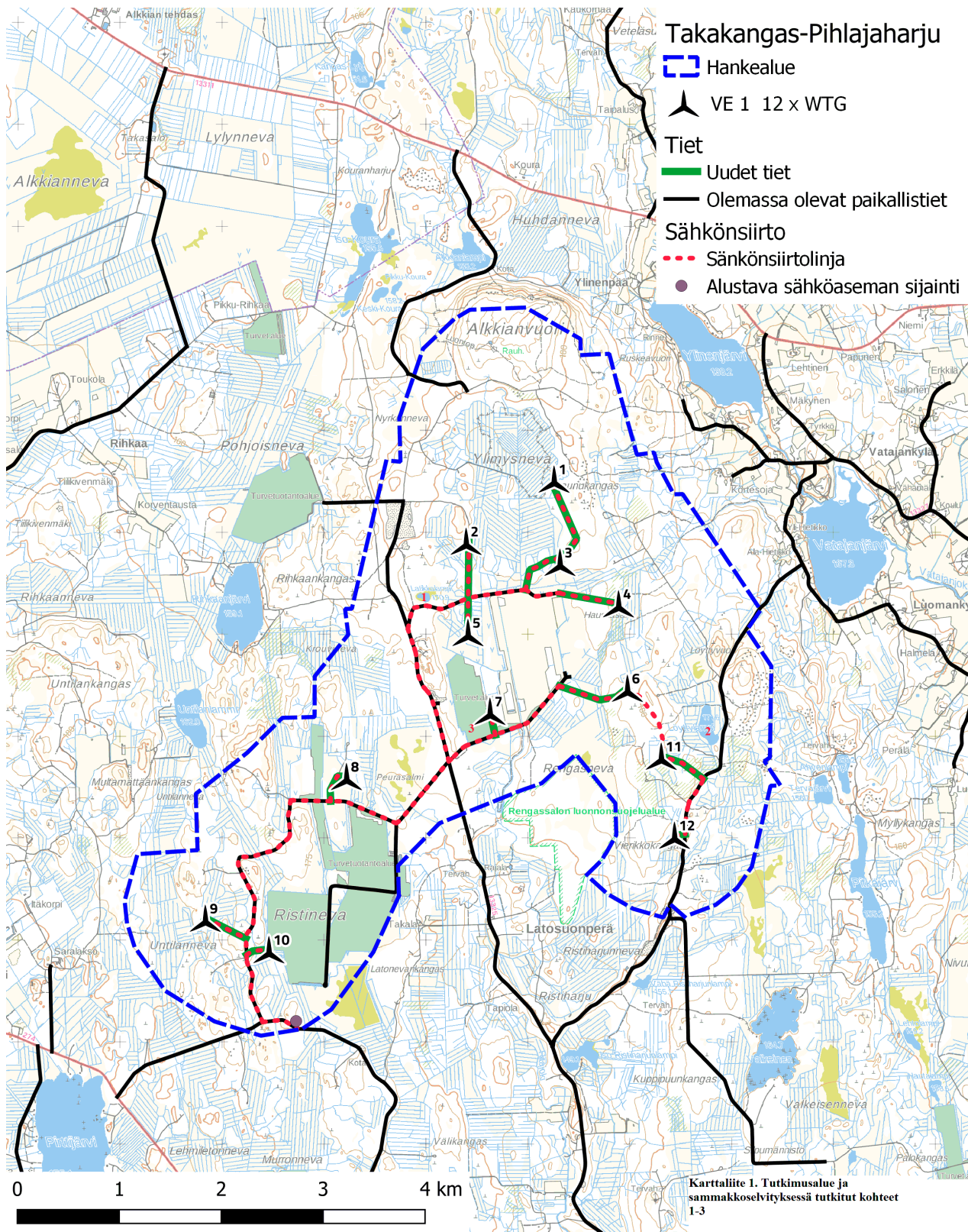
6. Lähteet ja kirjallisuus

- Arnold, E.N. & Burton, J.A. 1978: A Field Guide to the reptiles and Amphibians of Britain and Europe.
- Dietz, C., Nill, D. & Von Helversen, O. (2009): Bats of Britain, Europe and Northwest Africa. – A & C Black Publishers Ltd. 400 s.
- Hyvärinen, E., Juslén, A., Kemppainen, E., Uddström, A. & Liukko, U.-M. (toim.) 2019. Suomen lajien uhanalaisuus – Punainen kirja 2019. Ympäristöministeriö & Suomen ympäristökeskus. Helsinki. 704 s.
- Lacki, M.J., Hayes, J.P. & Kurta, A. (2007): Bats in Forest: Conservation and Management. – John Hopkins University Press. 352
- Lappalainen, M. 2002: Lepakot. Salaperäiset nahkasiivet. Tammi
- Mitchell-Jones, A.J. & McLeish, A.P. (toim.) (2004): 3rd Edition Bat Workers' Manual. – Pelagic Publishing. 178 s.
- Mossberg, B. & Stenberg, L. 2005: Suuri pohjolan kasvio. Tammi. Helsinki.
- Neuweiler, G. (2000): Biology of Bats. – Oxford University Press Inc. 320 s.
- Nieminen, M. & Ahola, A. (toim.) 2017: Euroopan unionin luontodirektiivin liitteen IV lajien (pl. lepakot) esittelyt. – Suomen ympäristö 1/2017: 1–278.
- Sierla L., Lammi, E., Mannila, J. ja Nironen, M. 2004. Direktiivilajien huomioon ottaminen suunnittelussa. Suomen ympäristö -sarja, nro 742. Ympäristöministeriö, Helsinki 2004. 113 s.
- Söderman, T. 2003: Luontoselvitykset ja luontovaikutusten arviointi – kaavoituksessa, YVA -menettelyssä ja Natura -arvioinnissa. Ympäristöopas 109. Suomen ympäristökeskus.
- Wermundsen, T. 2010. Bat habitat requirements – implications for land use planning. Dissertationes Forestales 111. University of Helsinki, Department of Forest Sciences.
- www.laji.fi
- Valtion ympäristöhallinnon ympäristötietojärjestelmä.
www.karttapaikka.fi

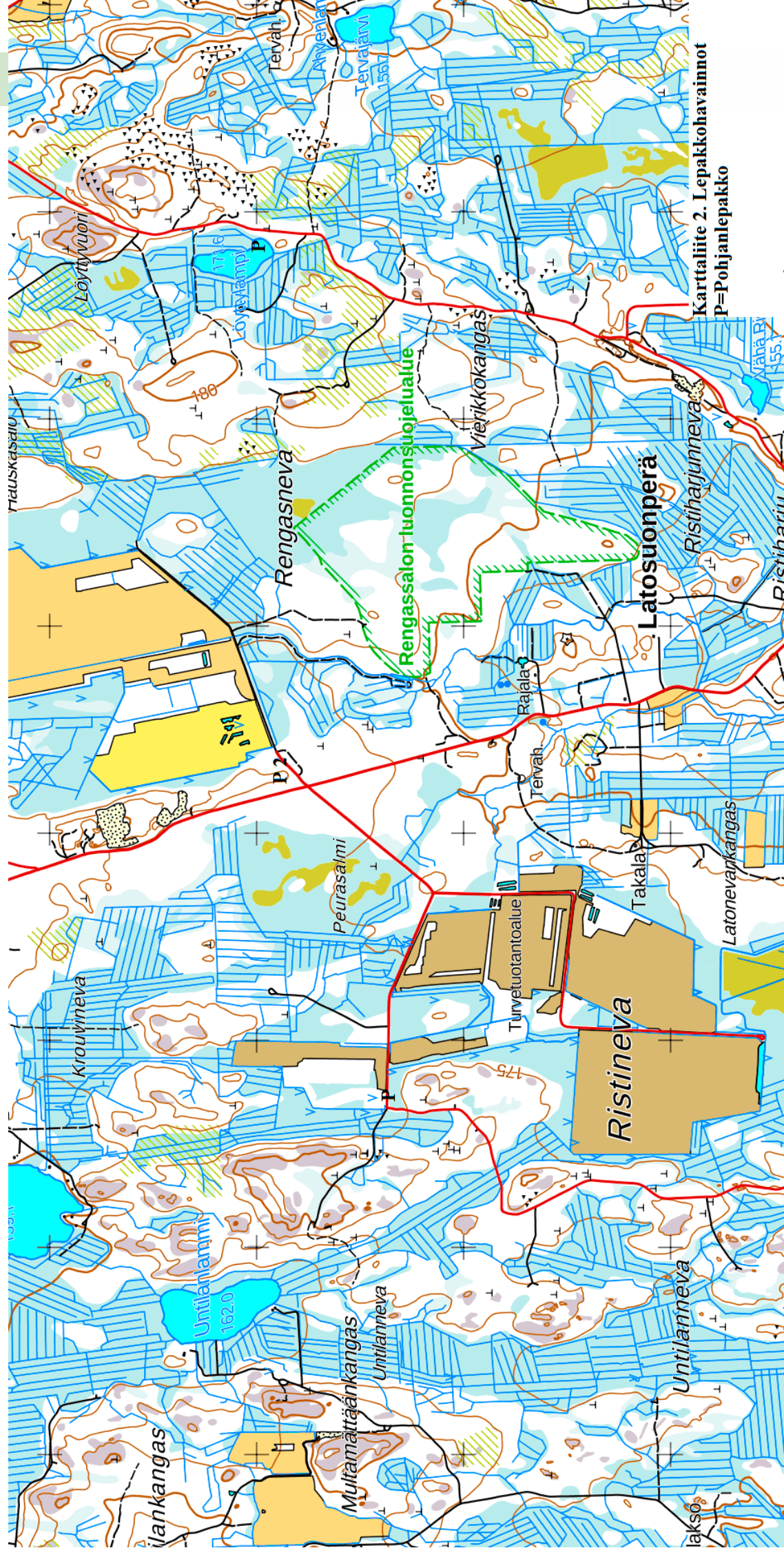

7. Liitteet

Karttaliite 1. Tutkimusalue ja sammakkoselvityksessä tutkitut kohteet

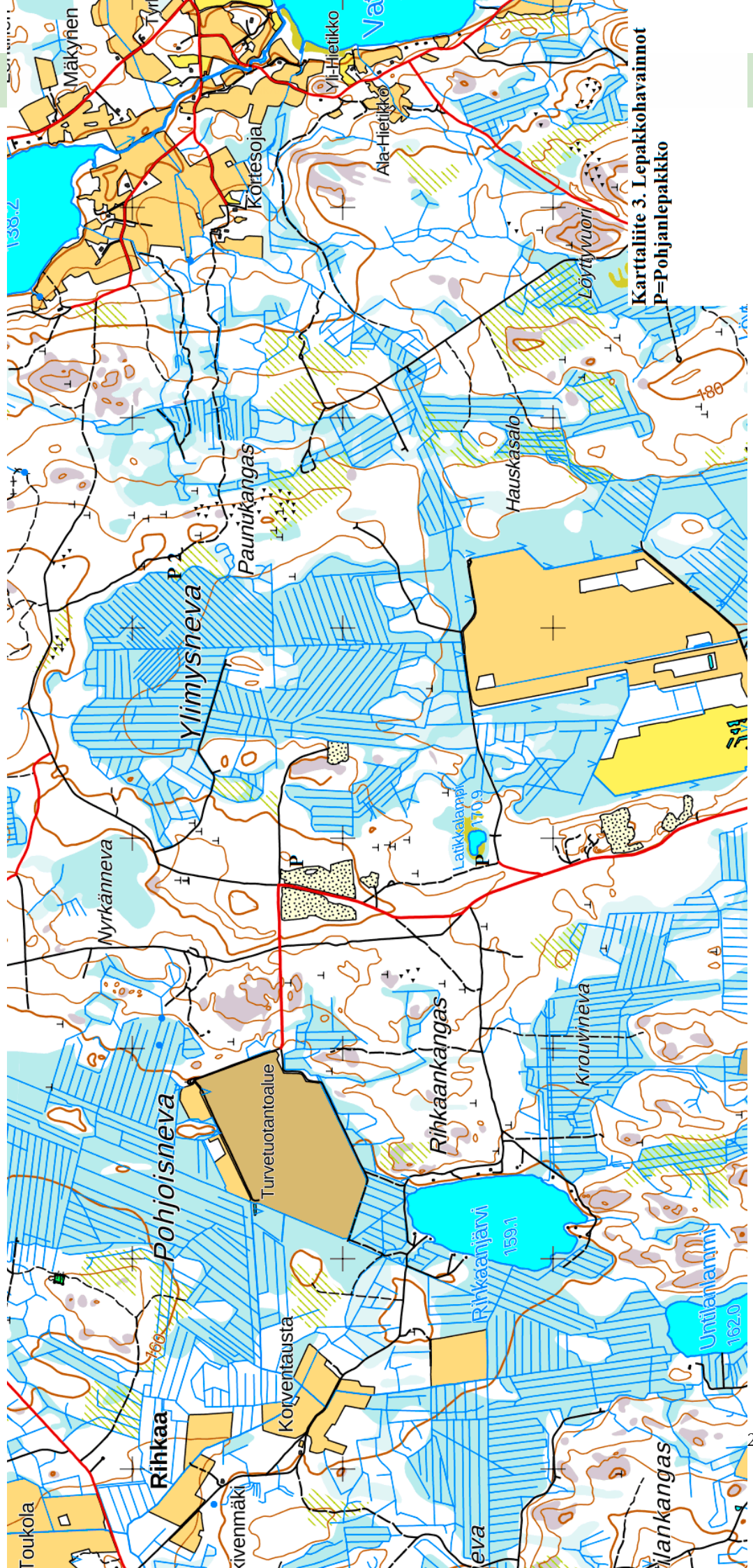
Karttaliite 2. Lepakkohavainnot etelä

Karttaliite 2. Lepakkohavainnot
P=Pohjanlepä

Karttaliite 3. Lepakkohavainnot pohjoinen

Liite 4. Lepakoiden käyttämien alueiden luokitteluperusteet

LEPAKOIDEN KÄYTTÄMIEN ALUEIDEN LUOKITTELUPERUSTEET

Lepakoiden käyttämien alueiden luokitteluperusteet Suomen lepakkotieteellisen yhdistyksen kartoitusohjeen mukaan (Suomen lepakkotieteellinen yhdistys ry 2012)

Luokka I: Lisääntymis- tai levähdyspaikka.

Ehdottomasti säilytettävä, hävittäminen tai heikentäminen luonnonsuojelulaissa kielletty

- Hävittämiselle tai heikentämiselle on haettava lupa ELY-keskukselta.
- Jos poikkeuslupa myönnetään, tulee lepakoille aiheutuvaa haittaa pienentää esimerkiksi asentamalla korvaavia päiväpiilopaikkoja, kuten pönttöjä.
- Suunnittelussa kannattaa ottaa huomioon suojeltuun kohteeseen liittyvät lepakoiden käyttämät kulkureitit ja ruokailualueet.

Luokka II: Tärkeä ruokailualue tai siirtymäreitti.

Alueen arvo lepakoille huomioitava maankäytössä (EUROBATS)

- Vahva suositus, jolla ei kuitenkaan ole suoraan luonnonsuojelulain suojaa.
- Tärkeä saalistusalue voi olla sellainen, jolla saalistaa monta lajia ja/tai alueella saalistaa merkittävä määrä yksilöitä.
- Aluetta käyttävä laji on harvinainen tai harvalukuinen.
- Alue on todettu tai todennäköinen siirtymäreitti päiväpiilon ja saalistusalueen välillä.
- Jos siirtymäreitti katkaistaan, tulisi toteuttaa korvaava reitti.
- Huomioidaan alueen lähellä sijaitsevat lisääntymis- ja levähdyspaikat

Luokka III: Muu lepakoiden käyttämä alue.

Maankäytössä mahdollisuuksien mukaan huomioitava alueen arvo lepakoille.

- Alue on lepakoiden käyttämä, mutta laji ja/tai yksilömäärä on pienehkö.
- Ei mainittu luonnonsuojelulaissa
- Ei suosituksia EUROBATS--sopimuksessa